

PREKLIATA

RUŽENA SCHERHAUFEROVÁ

BESTSELER

vydavateľstvo

ZA MÚRMI VILY SA SKRÝVA ŠOKUJÚCE TAJOMSTVO

BESTSELER

vydavatelstvo

ISBN: 978-80-89821-01-3

PREKLIATA

RUŽENA SCHERHAUFEROVÁ

(Nikdy nevieme, čo sa vyklúje z príjemnej susedky)

Ružena Scherhaufarová
Prekliata

Copyright © by Ružena Scherhaufarová
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

Príbeh a postavy v tejto knihe sú vymyslené a ich podobnosť so skutočnosťou je čisto náhodná.

Hravo ho dobehla, nečakane schmatla za vlasy a stiahla na zem. Zostal ležať na ružových pichľavých kríkoch v takej polohe, že sa nedokázal postaviť. V tom momente stratil oproti nej akúkoľvek výhodu.

Ozbrojená útočníčka stála nad ním a planúci pohľad prezrádzal jej úmysly. Gabriel pochopil, že sa ocitol v jej rukách a čo bude nasledovať. V duchu sa na to pripravil. Snažil sa, aby jej bol aspoň tvárou v tvár a vedel sa ako tak ubrániť, ak by náhodou...

Ona mala v ruke nôž, on bojoval o holý život. Uvedomil si, že s takou silnou ženou sa ešte nestretol. Nastavil ruky inštinktívne pred seba... a očakával úder.

Tá ženská sa fakt správala šialene, choro a nepríčetne.

Nahla sa k nemu a kým Gabriel stačil zareagovať, že ju odstrčí, udrie, rozohnala sa a... bodla.

1.

Tú vilu im predala cez realitnú kanceláriu stará sedemdesiatosemročná babička – záhadná žena, ktorá trávila niekoľko rokov v dome sociálnych služieb Nádej, sídliacom v mestečku vzdialenom približne päťdesiat kilometrov od nich.

Realitka, tak ju medzi sebou Gabriel a Melisa nazývali, bola pracovníčkou realitnej kancelárie sídliacej na námestí. Za starou paňou chodievala priamo do Nádeje. Rada by bola vilu predala čo najskôr a zbavila sa toho nešťastného bremena, no pani Berta si u nich poctivo platila reklamu. Okrem zárobku pre realitnú kanceláriu sľúbila aj „tichú“ odmenu z utržených peňazí súkromne len pre ňu. Lenže vila nebodovala a nebodovala. A Realitka sa zbožne modlila, aby dovtedy, kým sa vila predá, Berta náhodou neumrela, pretože nakoniec by sa jej nič neušlo.

Údajne v nej predtým žil s ňou jej jediný syn a nevesta, ktorí sa vraj zabili s manželkou na aute. Tá stará žena nemala Boha pri sebe, pretože pýtala za vilu premrštenú cenu, a keď si k tomu prirátali ony z realitky ich percentá, tá stará barabizňa podľa nich nemala šancu nájsť si nových majiteľov. Chátrala už štyri roky a babka nie a nie z ceny spustiť.

Realitka bola presvedčená, že neúspech predaja tkvie určite v peniazoch, i keď na druhej strane, bola to rozľahlá a architektonicky zaujímavá stavba s obrovskou záhradou. Realitka darmo vilu vychvaľovala do nebies a ospevovala jej plusy... toľko ju núkala, až nakoniec začínala veriť, že tá usadlosť je asi prekliata.

Do oblasti prímestskej štvrte na konci mesta, kde bolo domov poredšie, sa dostali autom Realitky.

No s pánombohom, pomyslel si Gabriel, ak sa usadlosť nachádza niekde v tejto lokalite... bez auta sa odtiaľto nepohne

ani jeden z nich, bolo mu jasné. Premýšľal, či nestrácajú zbytočne čas, ak sa dali prehovoriť na obhliadku akejsi vily s rozsiahlym pozemkom.

V diaľke pred nimi sa rozprestierali kopce, posypané nahusto listnatými a ihličnatými stromami. Nádherná scenéria prírody v poobedňajšom slnku. Mysľou mu zároveň prebleslo, že bývať tu by nakoniec nebolo až také zlé. Hm... ako sa hovorí, život v lone prírody. Bez hluku a výfukových plynov, bez otravných susedov, bez výťahu. A Realitkino auto sa hnalo na koniec slepej ulice.

Melisu miesto ulica. Hneď na jej začiatku si zvedavo prezerala tých niekoľko domov po pravej strane, pretože naľavo sa rozprestierala len vyvýšená holá planina. Domy sa jej zdali opustené a bez známky života.

Ako Gabriel správne predpokladal, pod horou auto zastavilo. Za nízkou zátarasou sa vinul úzky vychodený chodník nahor do kopca, strácajúci sa pomedzi stromy. Napriek tomu, že vila stála na pravej strane pod úpäťm hôr až na konci mesta, urobila na mladých hneď na prvý raz dojem.

Ak Melisa tvrdila, že každý dom musí zo seba niečo vyžarovať a mal by mať svoju dušu, mal by dýchať, žiť, vítať ich dobrou aurou či osloviť architektúrou, mala pravdu. Ten predtým, ktorý si prezreli, mal vysoké vlhké steny, pôsobil dojmom chladu a mohutnosti. Okrem toho potreboval väčšiu údržbu a určité množstvo peňazí, aby ho dali do poriadku. Na to nemali ani čas, ani energiu. Chceli hneď bývať.

Ale táto záhadná vila ich prekvapila.

Len čo auto zastalo, obklopilo ich zvláštne, ale božské ticho. Obaja si odopáli pás, vystúpili na betónový chodník a zavesili sa do seba.

Realitka - útla blondína s okrúhlou tvárou a veľkými, výrazne tmavými očami, docupkala rýchlymi drobnými krokmi

k bránke, držiac v ruke obrovský zväzok kľúčov. Otočila kľúčom v zámke, dvere bolestivo zaškrípali a otvorili sa také ako v hororových filmoch. Mladým sa naskytl zaujímavý výhľad, pripomínajúci opustený zámok s husto zarasteným okolím.

Gabriel s Melisou sa fascinovane a zároveň rozpačito opájali obrazom pred sebou. Realitka sa náhlila priamo ku vchodu s ozdobným priečelím nad širokými drevenými dverami, aby ich dokorán otvorila. Nad nimi a nad všetkými poloblúkovými oknami sa nachádzali pôsobivé reliéfy kvetov, zvýraznené bielou farbou. Vila potrebovala konečne trochu vzduchu. Potrebovala sa nadýchnuť, aby privítala prvých hostí po dlhých štyroch rokoch.

Melisa odmalička inklinovala k rastlinkám, ku kríkom a ružiam, medzi ktorými vyrastala ako malé dieťa. Okamžite ju očarila obrovská záhrada, ktorá sa rozprestierala aj za budovou a zvedavo prechádzala povedľa vily doľava. Predpokladala, že o záhradu sa predtým pravidelne starali. Keďže momentálne nemala majiteľov, zarástla a čiastočne zakrývala jej krásu. V úrovni prvého okna na vile skraja od lesa Melisa zbadala drevený altánok. Kráčala k nemu ako v tranze.

Vbehla do neho, nahla sa cez drevené lavičky, umiestnené dookola, vyklonila sa von, cítiac v pľúcach sviežosť vzduchu a vôňu vanúcu od lesa. Neskutočná nádhera... jasala Melisa v duchu, vidiac pred sebou množstvo kvetov, skaliek, kríkov a drevín. Niektoré boli prerastené burinou, ďalšie vyschli a bude ich treba vyrezať. Ale celkový dojem bol úchvatný. Pohľad na okolie nechtiac vyburcoval srdce Mel k vyšším obrátkam...

Ak sa plocha vyčistí a dá do poriadku... odrežú sa uschnuté konáriky a odstráni sa všetka burina, automaticky uvažovala a už plánovala, akoby bola majiteľkou, pôda sa ľahko pokope, prevzdušní... a super! Melisu pochytilo obrovské nadšenie a chuť

okamžite si natiahnuť na ruky pracovné rukavice a kľaknúť si k záhonom. Postarala by sa o ne, nikto by jej nemusel pomáhať. Z tohto miesta by vytvorila krásne romantické prostredie.

Melisa milovala kvety a prírodu. Otec bol dlhé roky záhradník a doma, na vidieku, mali škôlku, kde pestovali hlavne kríky a dreviny, no otec nepohrdol ani kvetmi. Priestor okolo ich domu bol posypaný nekonečným farebným kobercom. Mama mu s prácou pomáhala a prplala sa celé dni v záhonoch. Svojich rodičov si pamätala večne zohnutých k zemi, akoby sa jej klaňali, oblečených vo vyblednutých pracovných oblekoch.

Ľudia z blízkeho okolia ich poznali a neprestajne k nim chodili, aby sa poradili s otcom, čo im odporučí posadiť okolo domu. Otec, ako správny obchodník bol zhovorčivý a ústretový. Rád sa rozplýval nad svojím tovarom a poklebetil si s každým zákazníkom. Obyčajne si kúpili od neho sadenice a ponúkol niečo aj navyše, a urobili mu tržbu. Premlelo sa u nich nekonečné množstvo ľudí.

Melisa sa mu už ako päťročná tmolila pod nohami. Prenášala rastlinky z miesta na miesto, a keď sa otec nepozeral, obtŕhala im lístky, korene, byľky, niekedy ich nechtiac pošliapala, a strašne chcela polievať. Mama jej kúpila detskú krhličku a Melisa ju vláčila v ruke celé hodiny. Naberala do nej vodu z obrovského dreveného suda umiestneného v strede záhrady, vliekla ju po chodníku a kým sa dostala k hriadkam tují či boroviciam, polovicu vody z krhličky vyšpliechala na seba.

Miesto hrania s bábikami sa rýpala v zemi ako krtko. Vyhrabávala menšie i väčšie jamky, vkladala do nich opatrne drobné rastlinky a rukami ich prácne utapkávala hlinou. Zem bola sypká a čierna ako uhoľ. Miesilo sa v nej slnko, vzduch a zručnosť ľudských rúk. Pôda sa mrvila a presýpala pod jej prstami, vlhká, nasiaknutá kyslíkom a živinami. Bola tvárna, nevyspytateľná

a mala zvláštnu, výnimočnú vôňu. Bola to zem, ktorá ich živila.

A náhle sa stalo niečo strašné. V zlomku sekundy zostala sirotou, a to mala len trinásť rokov. Otec s mamou viezli z lesnej škôlky na svojej starej dodávke sadenice ihličnanov. Cestou sa rozpršalo a spustil sa taký dážď, že stierače nestíhali zotierať tečúce kvapky po prednom skle a prúd vody im znemožnil videnie. Ocitli sa úplne pod vodou. Otec chcel zastaviť, ale nedoviedel dobre na kraj cesty. Len tak, naslepo, zamieril k obrubníku, nechcel riskovať. Radšej prečká najväčší lejak pri krajnici. No kolesá dostali náhle šmyk, auto nadhodilo, prešlo kolesami niekoľko centimetrov za obrubu, prešmyklo sa krížom cez chodník a nekontrolovateľne sa rútilo dolu kopcom. Staré brzdy práve v tom okamihu vypovedali. Auto sa niekoľko ráz prevrátilo a zostalo stáť na streche, úplne pokrčené.

Melisu striaslo. Pocítila tichú bolesť, stiahla jej na sekundu hruď a zovrela žalúdok. Otec, dobráčisko od kosti, milujúci svoju prácu a svoje rastlinky, v jedinom okamihu zlyhania zomrel spolu s mamou. Obaja zmizli z jej života a nechali ju napospas samote... Keby videli tento zanedbaný kúsok prírody, ochotne by jej pomohli. Pocítila ľútosť, že sa tak nestane a zároveň si uvedomila, že ešte vilu nekúpili.

Rýchlo precitla, pretože nič z toho sa už nemohlo stať a ani sa nestane. Život ide ďalej, plynie bez toho, aby sa za sebou obzeral a hodnotil ľudské osudy. Nie je to jeho výsadou ani povinnosťou. Z najhoršieho je už dávno vonku... rokmi to prebolelo, hoci jej obaja chýbali. A jedovatá, autoritatívna tetka, ktorá sa jej ujala, ju v detstve dosť potrápila. Spomienkam na tie roky sa preto vyhýbala. Spôsobovali jej zvýšenú srdcovú činnosť, neistotu a strach... že sa to vráti.

Ale má dobrého a láskavého muža, okamžite sa preorientovala v mysli na pozitívnejšiu stránku života. Usmiala sa, pocítila

jemný záchvev šťastia a istoty. Lúbia sa a kúpia si spolu pekný dom.

Jej muž stál pred hlavným vchodom a trpezlivo na ňu čakal. Gabriel bol úžasný muž. Odkedy sa poznali, nepočula, žeby zvýšil hlas. Mal povahu flegmatika, ktorého nedokáže len tak niečo rozhádzať. Skôr bolo všetko tak, ako si to priała ona. Niekedy ju rozčuľoval svojou prispôsobivosťou a pokojom, rada by sa bola občas pohašterila... a niekedy, keď sa Gabriel zasní, pripomínal jej melancholika. Melisa pri svojom temperamente a povahe posledného rozhodujúceho slova takého muža potrebovala.

Gabriel zamyslene sledoval, ako sa Mel rozplýva pohľadom na okolie. Jeho tmavé oči, hoci s hustým, skoro zrasteným obočím, pôsobili chlapčensky a zmierlivo. Prestupoval z nohy na nohu a hoci sa musel nudiť, veď Melisa sa motala hádam už dobrú polhodinu po záhrade a zdržovala, ani raz na ňu nezavolať, nesúrila ju. Realitka sa zatiaľ stratila vo vnútri budovy.

Prehliadka vily Melisu nadchla. Videli už niekoľko domov s podobnou architektúrou, ale vnútorným interiérom sa ani jeden z nich tomuto nevyrovnal.

Poloblúk druhej veže rafinovane zútulňoval obývačku zabudovaným krbom v stene. Všetky miestnosti boli obrovské a s dostatkom svetla. Napriek vysokým stropom pôsobili útulne. Dve z nich – obývačka a modrá izba boli zariadené starožitným nábytkom. V týchto a aj v ostatných izbách bolo všetko dôkladne pozakryvané bielymi mäkkými plachtami. Mladí nevydržali a nábytok v najväčšej miestnosti poodkrývali a obdivovali. Svojím vzhlľadom každý kus silne pripomínal obdobie baroka. Melisa chvíľu študovala odkrytú časť kresla a fascinovane sa rukami dotýkala brokátovej látky. Dominovala na nej modrá, kombinovaná zlatistými okrovými farbami, s motívmi

lietajúcich vtákov.

Gabriel sa konečne prestal mračiť. Ak sa mu vonkajšia fasáda domu až tak nepáčila, vnútrajšok bol prekvapivo zaujímavý a teraz sa ho zmocňovala priam akási eufória a vzrušenie, podobne ako u Mel.

Postupne si poprezerali sedačku, kreslá, aj neveľkú skrinku so sklami, za ktorými bol uložený nádherný čínsky porcelán s jemnými vzormi a rôzne strieborné a zlaté drobnôstky. Doslodne umelecké starožitné skvosty. No najviac ich zaujali pevné dubové komody so zlatým kovaním. Boli z tmavého dreva zdobené vyrezávanými ornamentmi.

„Takéto niečo som ešte nevidel,“ žasol Gabriel, „sú tu naozaj pekné kusy, aha, aj na stene,“ znalecky vyvaloval oči na dve tapisérie a zaujalo ho aj niekoľko originálnych obrazov.

„Hm, máš pravdu, mne sa páči celý dom,“ užasnutá Melisa nevedela, čomu skôr venovať pozornosť rozptýlenú na všetky strany, objavujúc nové a nové drobnosti a umelecké doplnky. „A pozri sa na tie výklenky v stene, ako rafinovane dotvárajú priestor izieb,“ urobila rukou oblúk vo vzduchu, „a na tie okná s výhľadom do záhrady.“

„Fakt nádhera,“ pripustil Gabriel a opäť starostlivo prikryl nábytok. „Vidím, že všetko zariadenie vo vile je v pomerne dobrom stave,“ podotkol uznanlivo a v hlave mu vírili myšlienky, prečo ho majitelia vily nechali tam a nevzali si ho so sebou.

„Čo na to hovoríš?“ Gabriel obrátil hlavu smerom k Melise: „Prijala by si tu bývať?“ opýtal sa zvedavo.

„To ešte uvidíme,“ rozjarene zvolala jeho žena.

„No tak, Mel,“ Gabriel k nej podišiel, ale neobjal ju. Prstami jej prešiel zľahka po malých srdcovitých perách a skúmal viditeľný nepokoj na tvári. S láskou sa jej zahľadil do tmavohnedých zreničiek, ozdobených bledšími fľáčikmi okru, ktoré podľa neho pôsobili sexy. „Dobre si myslím, ak si myslím, čo si

myslíš ty, a to je, že sa ti dom páči?“ Oči mu vo vytržení doslova tancovali, hoci si chcel zachovať vážnosť.

Melisa len pokrčila plecami, radostne sa zatočila, chytila muža za ruku a ťahala ho k balkónovým dverám: „Jéj, terasa!“ nadchýnala sa ako malé dieťa, „ach, milujem obrovskú terasu... po takej túžim.“

Spolu ruka v ruke vyšli na terasu, opreli sa dlaňami o pevné ozdobné zábradlie a náhle zmlkli v očarení. Hľadeli na dômyselne urobené cestičky na záhrade a zaujímavú dominantnú kamennú fontánu anjela priamo pred nimi. Nasávali a vychutnávali si plným priehrštím čistý vzduch voňajúci lesom. Príjemne na nich pôsobila lenivo sa kníšuca vysoká tráva, ledva počuteľné bzučanie hmyzu a cvrlikanie cvrčkov. Obdivovali nádheru motýľov, vznášajúcich sa neúnavne nad kvetmi s pompéznosťou rozprávkových víl. V tichu, ktoré považovali oproti paneláku za jedinečné a nezameniteľné, sa nevedeli nabažiť voľnosti náhleho rozhodnutia, ktoré sa každému z nich intenzívne premietalo v hlave.

„To ticho... počuješ?“ hlesol Gabriel šepky a ďalej zasnene pozoroval kopce nad záhradou, ktoré naberali v tieni tmavší nezreteľný odtieň zelenej.

„A tá krása,“ očarene mu šepla Melisa do ucha, nakloniac sa k nemu, „som unesená. Vila je zaujímavá nielen vnútrajškom, ale aj tými dvoma vežičkami po bokoch.“

Zmlkla a vážne uvažovala, že kúpa vily by mohla byť celkom reálna. „Je proste nádherná,“ ešte rozochvene doložila, čím Gabrielovi jasne naznačila, čo sa jej preháňa v krásnej hlávke.

Gabriel to vedel. Poznal ju. No rozhodol sa ju jemne podpichnúť: „A veď hej, usadlosť sa páči aj mne, ak chceš počuť môj názor. Akurát tá záhrada je pre mňa priveľká.“

„Záhrada?“ zvolala naoko urazená Melisa, premáhajúc svoj temperament, aby sa znova nerozbehla z terasy priamo medzi

kvety a kriky. „Ja by som sa o ňu rada starala, ty predsa nemusíš.“

Gabriel zovrel útle telo ženy do náručia. „To je jasné, chápem ťa, pretože si zdedila po otcovi jeho lásku k záhradníčeniu, ale buď úprimná,“ spýtal sa na rovinu, „myslíš si, že by sme mali vilu kúpiť?“ hodil letmý pohľad na balkónové dvere.

„Ach, Gabriel...“ Melisa sa mu ovinula rukami okolo krku a zavesila sa na neho ako vešiak, div ho nezadusila. „Záhrada, altánok, kvety, stromy, doslova som unesená,“ menovala nadšene a prehla sa trupom asi desať centimetrov dozadu, spracúvajúc ho dôležitým pohľadom. „A vila? Naozaj by som ju brala. Päť krásnych izieb, kuchyňa úplne zariadená a vo vežičkách ďalšie dve miestnosti, nábytok ako v rozprávke... Je tu aj pivnica, odkladací priestor, šatník... a páčia sa mi vežičky po bokoch. Vila je ako malý zámok, Gabriel, je to tu priam božské, niečo úchvatné... také som ešte nikde nevidela.“

„Dobre teda, ak by sme ho kúpili, nebudeš ľutovať, že ti pribudne práca?“ nežne pobozkal Melisu na vlasy, opakom ruky sa jej slabo dotkol pokožky pod uchom a prešiel ňou po šiji.

„Aká práca?“

„Práca nielen v záhrade, ale aj vo vnútri predsa,“ Gabriel stiahol tvár do grimasy. „Nezabúdaj, že o dom sa nikto nestaral štyri roky,“ varoval ju.

„Tým sa netráp... momentálne je to nepodstatné.“ Melisa od neho odstúpila, žiarilo z nej odhodlanie. „Podme radšej za Realitkou. Povieme jej, že by sme predbežne mali o vilu záujem.“

„Aj keby nás ohúrila cenou?“

„Gabriel, dobre vieš, že máme na účte pomerne slušnú čiastku. A skúsime sa s majiteľom dohodnúť. Nepredal ju štyri roky, tak hádam z ceny niečo spustí, nie? Uznaj, načo mu bude stáť ďalej opustená a strácať na hodnote? Apelujme na to, že dom potrebuje dosť opráv, čo povieš?“

„A potrebuje?“

„Určite,“ presvedčivo potriasla hlavou Melisa, šťastne sa usmiala. Gabriel jej úsmev opätoval.

Pretože Realitka medzitým vyšla von, zrejme im dávala čas na premýšľanie, vybehli za ňou pred vilu, kde sa trpezlivo prechádzala s rukami za chrbtom.

No len čo im zahlásila konečnú cenu, Melisu nebadane myklo a tvár jej zastrela sklamanie. Rozčarovane pozrela na Gabriela. Pohľadom mu naznačila, že s tou cenou sa nemýlil. Tušil dobre.

„Preboha, načo bude starej babke toľko peňazí, ak je v ústave?“ mierne sa rozčúlila Melisa, neberúc ohľad na Realitku.

„No práve. Stará pani je v tomto nesmierne vytrvalá. Napriek tomu, že o dom nebol záujem, jeho cenu pred mesiacom ešte zvýšila.“

„Nie je tak trochu dementná? Nevie vilu predať a napriek tomu zvyšuje jej cenu?“ boli zvedaví obaja.

„To ťažko povedať, ale na mňa tak nepôsobí. Naopak, z môjho pohľadu je až príliš čulá a všetkých okolo seba sekíruje a preháňa.“

„Sedemdesiatosemročná starenka?“

„By ste sa čudovali. Ale nakoniec, sedemdesiatosem rokov nie je až tak veľa... Hoci je vraj vážne chorá, nepoddáva sa chorobe a energia jej nechýba.“

Realitka naznačila očami hroznú povahu majiteľky a pomädľila si ruky. Predstava, že by mohla v najbližšom období zarobiť peknú kôpku peňazí, teda ak stará rafika ustúpi a mladí dom kúpia, ju nútila hľadať spôsob, ako to urobiť.

„Pozrite sa,“ navrhla im pohotovo, „dohodnime sa na nejakom termíne a pôjdeme ju navštíviť. Som presvedčená, že rozhovor s ňou by pomohol, a možno by tú prehnane vysokú sumu znížila.“

„Dalo by sa to vybaviť čo najskôr?“ spýtal sa Gabriel zvedavo a úkosom pozrel na mierne nazlostenú Mel.

S tým, že vila je až taká drahá, nerátali. Eurá, ktoré Melisa zdedila po rodičoch, keď teta predala jej dom aj so záhradou plnou tovaru, by im na kúpu nestačili, a to nepočítali nevyhnutné opravy, ktoré by usadlosť určite postupne vyžadovala.

Nakoniec sa dohodli, že pôjdu za majiteľkou ešte v ten týždeň, ale po pracovnej dobe.

2.

Tá babka bola naozaj taká, ako im ju Realitka opísala - drobná bielovlasá jedovatá pani. Zlostné malé očka si ich nedôverčivo premeriavali, dávajúc im najavo svoju nespokojnosť. Melisa mala dojem, že starej babe sa nepáčia nielen oni, ale absolútne nič... zrejme ani to, že musí ešte stále žiť.

Jej tvár so stopami niekdajšej krásy odzrkadľovala nadradenosť a pýchu. Pohrdala všetkými okolo seba, dokonca aj sestričkami, bez ktorých by sa v ústave nezaobišla a ktoré s ňou mali nekonečnú trpezlivosť. Dobre platila a bývala na izbe sama. Museli s ňou zaobchádzať ako s grófkou, pretože im občas dávala prepitné – a správala sa ako v hoteli.

Sedeli v hlbokých čalúnených kreslách v malej, málo vetranej izbe v Nádeji. Realitka, zrejme nervózna, si nesadla, ale zostala stáť pod oknom, zamyslene hľadiac do pekne upravenej záhrady s lavičkami.

Napriek odpornej povahe mala pani Berta vo svojom správaní a v gestách niečo aristokratické. Sebavedomo vysúvala dohora bradu, pyšne pohadzovala hlavou, v pohyboch a gestách rúk bolo cítiť jej nadradenosť. Tenkým hlasom s nemeckým prízvukom vyhlásila hneď na začiatku, že dom má stanovenú pevnú cenu a pod tú nepôjde. Je výnimočný a za výnimočnosť treba platiť. Niekoľko ráz zopakovala, že záhrada je neskutočným skvostom a oni do nej investovali množstvo peňazí. Takže ten, kto si vilu kúpi aj so zariadením, musí zaplatiť všetko.

„Je nám jasné, že výnimočnosť treba zaplatiť. Iba sa nám zdá, že cena je príliš nadhodnotená,“ mladí sa na seba kradmo pozreli, mysliac na to isté. Ak stará čo najskôr nezmäkne, neužije si peniaze a ani výnimočnosť jej nepomôže, aby sa vily zbavila. Nakoniec si tej výnimočnosti neužije nikto.

Babka bola odporne tvrdohlavá. Hoci jej Realitka niekoľko ráz opatrne naznačila, že mladí to s kúpou jej nehnuteľnosti myslia vážne a mala by si to premyslieť, nepočúvala ju. Mlela si dokola svoje. Mala by si uvedomiť, že štyri roky do nej nikto nevkročil a odrazu za ňou prišli vážni záujemcovia.

Všetkých troch po necelej hodine Berta unavila nepresvedčivými argumentmi a zbytočnými rečami. Stačilo. Prosiť sa jej nebudú. Prvá rezignovala Melisa a prudko vstala. *Nebudem sa tu natahovať s nejakou starou bláznivou babou. Zatiaľ máme kde bývať*, pomyslela si. *Byť v meste je pekný a susedia znesiteľní*. Nakoniec usúdila, že kúpa nehnuteľnosti ich až tak nesúri.

„Je nám to ľúto, pani Berta,“ povedala Melisa prehnane sladkým hlasom, ešte sa aj usmiala, hoci jej hlas znel mierne ironicky, „prepáčte, keby sme aj veľmi chceli, požadovanú sumu, žiaľbohu, nemáme. Vila je pre nás pridrahá.“

„Pridrahá?!“ babka stiahla ústa k sebe a vrásky okolo nich vytvorili vysušenú slamienu. Teatrálne zahlásila s nemeckým prízvukom: „Dnes nie je lacné nič.“

„Pozrite sa, keď je to takto,“ Melisa urobila rukami bezmocné gesto, „začneme si hľadať iné domy alebo vilky, ktoré sú na predaj. Nikde nie je napísané, že niečo neobjavíme,“ nevzrušene zahlásila.

Ak nechce predat... nútiť ju nemôžu, uvedomila si. Cítila, že musia odtiaľ s Gabrielom vypadnúť čo najskôr. Izba páchla starým potom a smradom liekov. Uzavretý, pomerne malý priestor bol nasiaknutý starobou a blížiacou sa smrťou. Nutne potrebovala otvoriť okno, vpustiť dovnútra čerstvé povetrie a konečne sa nadýchnuť. Dusil ju smrad i spôsob, akým stará pani s nimi jednala. Nech si teda vilu zožerie. Nech sa s ňou zadrhne! Aj tak si ju do hrobu neodnesie...

„Ale, ak by ste si to predsa len premysleli,“ Gabriel tiež vstal a obrátil sa vážne na majiteľku, dávajúc jej poslednú šancu. „Daj-

te nám vedieť čo najskôr.“ Nato podišiel k Melise, pevne ju objal okolo pliec a naznačil jej, že odchádzajú. Spolu prešli k dverám.

Stroho pozdravili majiteľku, ktorá na nich hľadela, akoby spadli z mesiaca. Nečakala, že sa tak rýchlo zodvihnú na odchod. Nebodaj sa chcela s nimi jednať ako kofa na trhu? Jasně, že to tak plánovala, veď iné na práci v tom domove nemá.

Venovali posledný pohľad Realitke. Tá im hlavou naznačila, že o chvíľu príde za nimi. Stále bezradne postávala pod tým oknom, v duchu napálená na Bertu, ako sa to správa. Zrejme chcela ešte naposledy so starou paňou hovoriť.

Pomaly a bez nálady prechádzali Melisa s Gabrielom okolo nekonečného množstva dvier, za ktorými žili starí, opustení ľudia. Smutné, že na staré kolená, keď potrebovali pomoc, ju väčšine z nich príbuzní nemohli dať, alebo im ju odopreli. Chodba bola dlhá, pripomínala tunel osvetlený bielym svetlom neónov. Denné svetlo prenikalo do chodby jedine na jej konci cez presklenú stenu.

„Chcem odtiaľto čo najskôr zmiznúť! Tá babizňa ma poriadne dožrala,“ priduseným hlasom vyhrkla Melisa.

„Veď aj mňa,“ odvetil Gabriel a pritiahol si ženu bližšie. Náhle ľutoval každú minútu, ktorú venovali starej jedovatej Berte.

Momentálne mu odpadla akákoľvek chuť na kupovanie nehnuteľnosti, nechcel žiadnu vilu, dom, novostavbu či palác... nechcel už nikdy stretnúť starú Bertu a najradšej by sa rozlúčil navždy aj s Realitkou.

Jediné pozitívum videl v tom, že každé zlo je na niečo dobré. Totiž, s nápadom Melisy, kúpiť vilu za každú cenu, nebol celkom spokojný už len preto, že by ho celý zaplatila svojím dedičstvom. Sú predsa manželia a mali by sa so všetkým deliť. Hlavne s výdavkami. A on žiadne prachy navyše nemal. Vrazil ho do trojizbového bytu, v ktorom bývali. Jediné, že ten by sa časom predal...

Ich život prúdil po nevydarenej kúpe rovnakou intenzitou lásky ako predtým. O sne, mať svoje súkromie na konci mesta pod úpäťím lesa, prestali hovoriť. Vyhýbali sa mu zámerne, hoci obaja nezávisle na sebe stále prežívali zvláštne očarenie, ktorým na nich vila s pozemkom zapôsobili.

Realitka sa im prekvapivo ozvala o niekoľko týždňov.

Práve dojedli večeru a sadli si v obývačke k televízoru, keď začal vibrovať Gabrielov mobil. Melisa sa okamžite, akoby tušila, kto volá, nahla nad stolík a mrkla na displej. Pohotovo podala mobil mužovi, zvedavá, s čím ich bude Realitka otravovať.

Od stretnutia s nepríjemnou majiteľkou vily v kontakte neboli. S Realitkou sa dohodli, že skúsi pre nich pohľadať niečo iné, čo bude na predaj. No znechutení starou paňou sa momentálne s obhliadkami domov neponáhľali. Žeby Realitka tak rýchlo niečo objavila?

„Prosím,“ ozval sa Gabriel ľahostajným hlasom, priložiac si mobil k uchu. Nemal prílišnú chuť počúvať ju, hlavne, ak im chcela ponúknuť niečo nové.

„Pán Petrovič,“ ozval sa mu mäkký altový hlas naplnený radosťou, „môžeme spolu hovoriť?“

„Nech sa páči,“ Gabriel sa stále tváril trochu znechutene, zároveň zmätene. Ústa stisol do úzkej pomlčky a uvažoval, či by ju nemal odbiť rozhodnutím, ktoré urobili s Melisou, že s kúpou počkajú. No videl, ako tá zbystrila pozornosť a dychtivo čaká, s očami nalepenými na jeho tvári, čo mu Realitka chce. Nenamáhal sa prepnúť na mobile počúvanie, pretože bolo celkom zreteľne počuť, o čom hovoria.

„Mám pre vás dobrú správu,“ Realitkin hlas mu hlasno zazvučal do ucha, „dnes ráno mi volala majiteľka vily.“

„Ktorá?“ hlúpo sa spýtal Gabriel a konečne sa pousmial až prehnanej zanietenosti panej z realitnej kancelárie. Pohľadom vi-

sel na Melise. Tá ženská nedá pokoj, za každú cenu chce zarobiť. Ale to je jej práca, samozrejme.

„Pán Petrovič, predsa viete ktorá. A viete aj o ktorú vilu sa jedná.“

„Hm... videli sme ich už niekoľko...“ odvrkol naoko odmeraným hlasom, pomysliac si, že sa s Mel len tak ľahko nedajú. Pohľadom s ním súhlasila.

„Ale pán Petrovič,“ hlas Realitky znel vyčítavo, „ja viem, áno, prehliadli ste si niekoľko nehnuteľnosti a víl, ale len o jednu z nich ste prejavili záujem.“

Je možné, že by ten človek zabudol na starú zlostnú babku? Realitka mierne zrozpačitelá a na okamih ľutovala, že je taká aktívna, čo sa týka predaja práve tej nešťastnej vily. Tuším si to tí Petrovičovci rozmysleli. Klientov niekedy dokáže nadšenie veľmi rýchlo prejsť... a ona s tými percentami z kúpy naisto rákala.

Zhlboka sa nadýchlá a vychrlila zo seba novinku, ktorú sa dozvedela pred niekoľkými minútami: „Ak by ste ešte reflektovali na ponuku vily pod lesom, majiteľka vám ju chce predať.“

„Haaa,“ Gabriel automaticky pozrel na Melisu a pohľadom jej naznačil, že sa niečo rysuje, hoci Melisa hlas z mobilu dobre počula. Líčne svaly sa jej uvoľnili úsmevom, v očiach sa objavila zvedavosť. Gabriel nedal na sebe znať, že ho to potešilo, len ironicky poznamenal: „Za cenu, ktorou nedisponujeme?“ uškrnul sa. Predať môže chcieť babka, jedovatá ako ľuľok, lenže je otázne, za koľko.

„Nie, nie... budete prekvapení, že nie,“ Realitkin hlas sa naplnil radosťou, „pani Berta spustila z ceny až stotisíc.“

Gabriel rukou prikryl mobil a hľadiac vzrušene Melise do tváre, zopakoval, čo počul: „Čo na to povieš?“ bol zvedavý. Z tváre sa mu vytratila chvíľková nechuť, i keď pred Realitkou hral stále urazeného. Ohromená Melisa sa tlmene spýtala: „To vážne?“ bledé fľačky okru na zreničkách mala výraznejšie.

Na to Gabriel odtiahol ruku z prístroja a zahlásil do mobilu nevzrušeným hlasom: „A čo sa stalo? Nebodaj sa pani Berta dobre vyspala? Alebo nevyspala? A možno si pomýlila cenu. V jej veku sa to stáva. Preverte si to ešte.“

Myslel na to, že stará pani nie je celkom v poriadku, ak takto mení svoje rozhodnutie. Pridáva a hneď spúšťa na cene?

„Nie. Nepomýlila sa.“ Cez mobil cítil, že Realitka prehlíada jeho frflanie s úsmevom. „Viete, pán Petrovič, zrejme si po štyroch rokoch uvedomila, že má konečne príležitosť zbaviť sa domu,“ a optimisticky doložila, „vraj z ceny spustila preto, že ste sa jej páčili.“

„Ako? Kto sa jej páčil?“ Gabriel tomu celkom nerozumel. Ak boli starej panej sympatickí, nechápal, prečo bola k nim pri návšteve taká odporná?

„Zapáčili ste sa jej ako pár, mladý pár. Urobili ste na ňu dojem. A že ju poteší, ak si to rozmyslíte, vilu si kúpite a budete v nej šťastní.“

„Ó, tak ona nám praje?“ Gabriel neštril miernou iróniou.

„No tak, pán Petrovič,“ Realitka bola v pohode, „radšej premýšľajte o ponuke. Podľa mňa je už teraz cena reálna. Pozhovárajte sa o tom s manželkou a dajte mi vedieť, ako sa rozhodnete.“

„Dokedy?“

„Hádam čo najskôr. Čo keď vám dám na rozmyslenie tri dni? Postačí vám to? A ak chcete, môžeme ešte raz vilu navštíviť.“

„Dobre,“ oznámil jej vecne Gabriel, „kým sa rozhodneme pre kúpu, tak samozrejme, vilu ešte raz navštívime.“

Melisa si pokrčila nohy pod seba a pohotovo mu prstami naznačila, že tri dni im na rozhodnutie úplne postačia. Spokojne potriasla hlavou. Tú vilu proste chcela za každú cenu, a znížená cena zrazu ospravedlnila aj jedovatú majiteľku. Už na ňu nemyslela ako na odpornú starú fúriu, ktorej preskakuje. Dúfala len, že je to jej konečné rozhodnutie a už ho nezmení.

Hneď ráno Gabriel rozhodnutie vilu kúpiť Realitke potvrdil a začali vybavovať kúpno-predajnú zmluvu. Chceli ju, tak ju budú mať. Predstava rozsvietených okien obrovskými starožitnými lustrami, ktoré nádherne dopĺňali interiéry izieb, ich naplňala túžbou stať sa čo najskôr jej majiteľmi.